

РЕШЕНИЕ

№ 24567

гр. София, 22.11.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 32 състав,
в публично заседание на 23.10.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Красимира Милачкова

при участието на секретаря Спасина Иванова, като разгледа дело номер **8028** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.40 от Закона за достъп до обществена информация (ЗДОИ) във вр. с чл.145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на Н. П. Н. против писмо изх. № ВПС-8607/22.07.2024г. на главния секретар на Висшия прокурорски съвет. С решение № 13/26.07.2024 г. по к. д. № 1/2024 г. на Конституционния съд, обнародвано в Държавен вестник бр. 66/06.08.2024 г., са обявени за противоконституционни §14-§17 от Закона за изменение и допълнение на Конституцията на Република България, обнародван в Държавен вестник бр. 106/22.12.2023 г. Поради това и по арг. от чл.153, ал.2 и ал.3 АПК като ответник по делото е конституиран главният секретар на Висшия съдебен съвет (ВСС), който ръководи администрацията на последния съгласно чл.355, ал.1 от Закона за съдебната власт. Ответникът чрез процесуалния си представител оспорва жалбата като неоснователна.

След като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, съдът в настоящия състав приема следното от фактическа и правна страна.

Жалбата е допустима, като подадена от надлежна страна в законоустановения срок срещу подлежащ на оспорване административен акт. Разгледана по същество, тя е неоснователна.

Със заявление за достъп до обществена информация рег. № 8/08.07.2024 г. в Регистъра за достъп до обществена информация на Прокурорската колегия, изпълняваща функциите на Висш прокурорски съвет, с вх. № ВПС-8607/08.07.2024г.,

жалбоподателят поискал пълната административна преписка, касаеща освобождаването на прокурор Е. В. П. от длъжността заместник-административен ръководител на САП, включително подаденото от самия него възражение, както и всички други документи, материали, доказателства, фактически установявания и други, както и протокола от обсъждането във ВСС в непубличната му част. С оспорения акт заявителят е уведомен, че с решение на Прокурорската колегия по Протокол № 25 от 26.06.2024 г., Е. В. П. е освободен от длъжността „заместник на административния ръководител“ на Апелативна прокуратура - С.. Всички пълни стенографски протоколи от заседанията на Прокурорската колегия са публично достъпни на интернет страницата на ВСС на следния интернет адрес: <https://vss.iustice.bg/page/view/110074>. Издателят на оспорения акт приел, че останалите поискани със заявлението документи не представляват обществена информация по смисъла на ЗДОИ, а част от тях представляват такива, попадащи под разпоредбата на чл. 13, ал. 2 от ЗДОИ, като същите са послужили за издаване на окончателния акт и достъпът до тях е ограничен.

Установява се от справка в общодостъпната интернет страница на ВСС, че пълният стенографски протокол № 25 от 26.06.2024г. действително е достъпен и в частта, относима към процесното заявление, има следното съдържание:

„20. ОТНОСНО: Предложение от изпълняващия функциите „административен ръководител – апелативен прокурор“ на Апелативна прокуратура-С. за освобождаване на Е. В. П. от длъжността „заместник на административния ръководител – заместник-апелативен прокурор“ на Апелативна прокуратура-С. Прокурорската колегия, която, на основание § 23, ал. 2 от ПЗР на ЗИД на КРБ (обн. ДВ, бр. 106/22.12.2023 г.), изпълнява функциите на висш прокурорски съвет, реши:

20.1. ОСВОБОЖДАВА, на основание чл. 160, във връзка с чл. 175, ал. 8, изр. първо от ЗСВ, Е. В. П. от заеманата длъжност „заместник на административния ръководител – заместник-апелативен прокурор“ на Апелативна прокуратура-С., с ранг „прокурор във ВП“, считано от датата на вземане на решението.

20.2. ПРЕНАЗНАЧАВА, на основание чл. 169, ал. 5 от ЗСВ, Е. В. П. – заместник на административния ръководител – заместник□апелативен прокурор на Апелативна прокуратура-С., на длъжност „прокурор“ в Апелативна прокуратура-С., с ранг „прокурор във ВП“, с основно месечно трудово възнаграждение, съгласно Таблица № 1 на ВСС за определяне на максималните основни месечни работни заплати на съдии, прокурори и следователи, считано от датата на вземане на решението.

20.3. Решенията по т. 20.1 и т. 20.2 могат да се обжалват пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването им.“

Видно от съдържанието на протокола в релевантната част, горепосоченият прокурор е освободен от длъжност „заместник на административния ръководител“ по предложение на последния. Тъй като административният ръководител не дължи мотиви за предложение от този вид, не може да се приеме, че съответно ВСС дължи да извърши преценка, да проведе обсъждания и да съхранява информация за тях при постановяване на решение за освобождаване на заместника. Съгласно чл.168, ал.1 и ал.7 от Закона за съдебната власт (ЗСВ), административният ръководител при осъществяване на дейността си се подпомага от заместник, на който във всички случаи на отсъствие възлага с писмена заповед да изпълнява функциите му или част от тях; когато административният ръководител не е определил кой да го замества, функциите му се изпълняват от един от заместниците му по старшинство; при

отстраняване от длъжност на административния ръководител функциите на административен ръководител до избирането на нов се осъществяват от един от неговите заместници, определен от съответната колегия на ВСС, а при липса на заместник – от съдия или прокурор, определен по старшинство. Законът съдържа правила и изисквания към процедурата за назначаване на такъв заместник, в т. ч. мотивирано предложение от административния ръководител. Не е налице изрична уредба относно освобождаване на заместника, а тълкуването съобразно правилото на чл.46, ал.1 от Закона за нормативните актове налага извода, че доколкото функциите на заместника са в обем съобразно преценката на административния ръководител, следва да се приеме, че последният разполага със свобода на преценка, дали да освободи свой заместник. Ето защо, при направено предложение в този смисъл, ВСС дължи да постанови освобождаването; съответно, предложението само по себе си изчерпва необходимите мотиви. Не се установява в случая да са били налице такива в обем извън изложеното в протокола, цитиран по-горе. Поради това, безпредметно е обсъждането какви биха могли да са възможните допълнителни съображения.

Във връзка със сочената от жалбоподателя съдебна практика е необходимо да се отбележи, че тя се отнася до представяне на резултати, в различна форма, от проверки на работата на съдебни органи и магистрати. Тези резултати представляват информация, свързана с обществения живот в Република България и даваща възможност на гражданите да си съставят собствено мнение относно дейността на задължените по закона субекти. Поради това, те са обществена информация по определението на чл.2, ал.1 ЗДОИ, подлежаща на предоставяне по реда на същия закон. Процесното заявление обаче не се отнася до такава информация и поради това, неотносима е сочената съдебна практика. Аналогично, с представеното решение № 06/05.10.2023г. на главния инспектор от Инспектората към ВСС е предоставен достъп до доклад и събрани доказателства от проверка по сигнал. По изложените по-горе съображения, това отново е обществена информация по смисъла на чл.2, ал.1 ЗДОИ, но не е налице аналогия с търсената в случая.

Предвид изложеното и като прецени законосъобразността на оспорения акт на основание чл.168, ал.1 АПК, съдът в настоящия състав намира, че решението е постановено в установената писмена форма от компетентен орган – лице, надлежно овластено с представените извлечения от протокол № 15/10.04.2024г., т.20 и протокол № 12/20.03.2024г. При това не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и решението, обективизирано в процесното писмо, е в съответствие с материалноправните разпоредби и целта на закона. С оглед изхода на спора и на основание чл.143, ал.3 АПК следва да бъде уважено искането на ответника за юрисконсултско възнаграждение. Последното съдът определя в размер на 100 лв., съгласно чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, издадена на основание чл.37, ал.1 от Закона за правната помощ. Сумата следва да бъде платена на ВСС, който е юридическо лице съгласно чл.16, ал.2 ЗСВ.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Н. П. Н., с ЕГН [ЕГН], против писмо изх. № ВПС-8607/22.07.2024г. на главния секретар на Висшия прокурорски съвет.

ОСЪЖДА Н. П. Н., с ЕГН [ЕГН], да заплати на Висшия съдебен съвет сумата 100 (сто) лева - юрисконсултско възнаграждение.

Решението не подлежи на касационно оспорване.

Съдия: